

Erós autorského herectví

Ondřej Macl

Když mě Ondřej Macl oslovil jako konzultanta své diplomové práce s názvem Erós autorského herectví, překvapilo mě to. Nedomnívala jsem se, že mu mohu být v psaní práce s tímto zaměřením nějak výrazně nápomocná. Ondřej mě v další větě ujistil, že se chce tohoto úkolu zhostit téměř výhradně sám. Roli konzultanta jsem přijala. Potěšilo mě to. Brala jsem Ondřejovo oslovení jako výraz důvěry v to, že mu bude dán prostor k sepsání takové práce, jakou napsat potřebuje, bez intervencí, školometského zasahování, s podporou a zvědavostí.

Práci jsem dostala k nahlédnutí již před prázdninami, v konečné podobě byla odevzdána během prázdnin. K jejímu čtení jsem se dostala po Ondřejově závěrečné prezentaci, která vyvolala bouřlivější diskusi; o to jsem byla zvědavější.

Jen pro orientaci uvedu názvy hlavních kapitol: Před oponou (místo úvodu), Zasažené diváctví, Orfické a prostituční herectví, Hledání milostných forem, Před klikou (místo závěru).

Hlavním motem Ondřejovy práce, dalo by se říci, je obecně posunutí hledáčku v nahlížení věcí a sebe sama od hermeneutického přístupu k přístupu erotickému, od hledání významů a rozumění k plně prožívanému zasaženému bytí. S odkazem na katedru a Ivana Vyskočila zmiňuje své východisko v korespondenci s trojjedností autorského herce takto (str. 4): „ jako divák zvažuje především možnost erotického zásahu, poznání a touhy stát se taky umělcem; v případě herectví ho zajímá souvislost s traumatem a prostitucí; jako autor se zamýšlí, jak vytvářet nové vztahy spíše než nová díla“. S Annou Luňákovou se vydal a vydává na cestu rituálů, kabaretů, happeningů, mystérií, výletů...

Ze způsobu psaní diplomové práce je zřejmé, že tematicky navazuje na práci předchozí, kterou Ondřej ukončil studia na filosofické fakultě. Čtenáře, příjemce, konzultanta nejdříve trochu zarazí jistá nezpochybnitelnost předkládaných tvrzení. Má tendenci se zastavovat a ptát, zda-li to uvedený autor opravdu tak myslel. Tento způsob čtení jsem vzápětí odložila. Ondřej nepředkládá teoretická východiska proto, abychom o nich vedli řeč. Jsou to „pouze“ stavební kameny, milníky, kterými vytyčuje svou cestu k vlastnímu autorství. Cestu před katapem, na katapu a po (od) katapu. Stejně tak je zřejmé, že se v použitých pramenech orientuje.

Práce je psaná čtivým inteligentním jazykem. Srozumitelná, vypovídající. Zasazena do „divadelního“ rámce - autorova cesta z hlediště na jeviště až ke klíce opony. Upřímná, poctivá. V souvislosti s katedrou autorské tvorby znamená Ondřejovo směřování „odklon“ od „našeho“ pojetí. Ondřej např. nepřijímá, paroduje východisko, aby si člověk slovy Ivana Vyskočila na základě dialogického jednání nepřekážel a nevadil. (Ondřejův příměr pro dialogické jednání vychází z Rimbaudova: aby si housle neustále byly vědomy, že jsou dřevem). Ondřej sám sobě chce být naopak stálou překážkou, výzvou, smyslem existence. Toto východisko je platné. A pokud jsme snad přispěli k vyjasnění kudy dál, je to z naší strany splněný úkol.

Vedoucí práce: Eva Slavíková

Práci jednoznačně navrhuji k obhajobě se známkou A

V Chlumu u Třeboně 29. 9. 2019